

Ngân Bình

TÌNH CỦA TUỔI 20

Tôi hôm qua, tôi và chương trình “Bạn Theo chương trình, nữ chưa từng biết mặt, trao đổi một nhân, trong đó gồm sở thích, quan điểm. Nếu sau cuộc trò chuyện thấy đối tượng thích nhận kết bạn, để tiếp tục gặp gỡ, tiếp xúc ngoài đời và khi tình cảm nảy nở họ sẽ tiến tới hôn nhân.

Chàng cùng xem “Muốn Hẹn Hò”. một nam và một nữ sẽ được gặp vài chi tiết cá nhân, có công việc làm, về tình yêu, v.v. chuyện, cả hai đều hợp họ sẽ chấp

Một câu hỏi luôn được “Bà Mai, Ông Mới” (hai người dẫn chương trình) đặt ra và “thí sinh” sẽ trả lời như ví dụ dưới đây.

- Em đã trải qua mấy mối tình?

- Dạ ba mối tình. Mối tình thứ nhất hồi em còn là học sinh trung học.

- Hai người yêu nhau bao lâu?

- Dạ 6 tháng.

- Còn hai mối tình sau?

- Dạ, mối tình thứ hai khi lên đại học, được 7 tháng và mối tình thứ ba cách đây hai năm, kéo dài được 9 tháng thì tụi em chia tay.

“Bà Mai” nhíu mày, thắc mắc:

- Tình chỉ có mấy tháng, vậy có được gọi là tình không ta?

Chàng ngồi cạnh tôi nhanh nhẩu trả lời, dù chẳng có ai nghe ngoài tôi.

- Cái đó gọi là “khoái” chứ tình gì?

Rồi quay sang tôi, Chàng hỏi:

- Em thuộc tuýp người lãng mạng vậy... em có kiểu tình này không?

Tôi lắc đầu. Chàng thả phanh thăm dò:

- Anh không tin. Em làm gì không có!

Ừ thì có, nhưng đại gì khai. Tôi cười hiền lành, mắt vẫn nhìn vào màn ảnh, nhưng cái đầu bắt đầu làm việc. Quyển vở lưu trữ những bài thơ, đoản văn, tùy bút được đăng trên các nhật báo Công Luận, Tia Sáng, Chuông Việt, Tuổi Hoa của tôi - cô sinh viên tuổi đôi mươi ngày ấy - đã được ba mẹ tôi mang theo khi sang đây theo diện đoàn tụ, giờ lưu lạc ở góc tủ nào? Ở đâu thì tôi chờ lúc Chàng vắng nhà sẽ moi cho ra để tìm lại hình ảnh của “Người Xưa”. Người đã khiến tôi thơ thẩn viết viết, bôi bôi đầy tràn trên những trang giấy học trò.

Tình Đã Xa Rồi

Rời tháng ngày này, em vẫn sống trong nỗi nhung nhớ lan man nhưng ngọt ngào, da diết. Người đã xa em, vầng trời cư xá có mây buồn lãng đãng, có áo tím em mang dang dở một đời. Ngày một, ngày hai, em đi về trên con đường xác xơ bóng nắng. Trăm nghìn xót xa như cuộn cuộn òa vỡ trong hồn khi em nhìn bóng mình chênh vênh, đơn lẻ. Đường dài, gió xoay chiều tóc, vương vãi từng sợi mong manh trên gò má hao gầy. Như một buộc ràng nào đâu đã trói chặt hồn em tự thuở biết người. Ngôi nhà màu xanh. Một chút nắng vàng hong trên ngôi đỏ. Giàn hoa tím tím giăng ngang cổng vào. Ngàn ấy thứ là yêu thương xiết xao diễm tuyệt, em nhìn mãi mê không biết chán.

Nhưng rồi người ra đi. Không một lời từ biệt. Không một cái nắm tay ân cần, triu mến. Không một chúc tụng, ủi an người dành cho em. Và em ở lại với áo tím tóc dài, với mắt buồn vương vương lệ dầm, với bước chân khuya ngập ngừng trên đường vắng. Con đường thân quen ngày nào có anh lẻo đẻo theo sau, nay điêu hiu quanh quẽ. Cư xá lồi vào không bóng trăng đêm. Một chút ngại ngần em dừng chân đứng lặng. Ngôi nhà màu xanh im lìm cửa đóng. Mắt âu sầu ngác ngơ buồn tìm dôi bóng người xưa. Nhưng xa rồi, mất rồi. Em cúi đầu nghe nỗi buồn kéo về bủa vây, trùm phủ với một thoáng hụt hẫng, xót xa len nhẹ vào hồn.

Ôi! tình yêu chỉ là những hanh hao. Có là bao khi những đón đưa không hò, không hẹn mà người dành cho em. Ám thầm. Mong manh. Ngẩn ngui. Em đại khờ nên quay lưng chối bỏ,

nên bây chừ chỉ còn lại nỗi hờn trách mông lung, một mình mặt đối mặt trong gương với hắt hiu, chiu chắt ngập lòng.

Như buổi sáng nào bước chân ngang qua con đường Duy Tân, nghe xác lá xào xạc dưới chân mà mắt cay vương vãi hạt buồn. Không đứng rồi cúi đầu băng ngang, bước vào ngôi trường cũ, lang thang trên hành lang vắng vẻ. Giảng đường cũ và những khuôn mặt mới. Bạn bè ơi, em xa lạ rồi có phải. Người thương ơi, còn đâu nữa lần nào người đứng trên thềm cao nhìn em triu mến. Chỉ một ánh mắt dịu dàng, một môi cười quyến luyến. Thế thôi. Nhưng cũng vừa đủ xuyên xao, vừa đủ bán loạn bước chân em lạc lõng, ngập ngừng. Một lần này xin người nhớ dùm em buổi sáng xa xôi ấy. Buổi sáng của mùa hạ nồng. Mùa hạ với những phiến nắng loang loáng trên vương sân trải đầy sỏi trắng, với một chút luyến lưu in sâu trong kỷ niệm.

Buổi chiều một mình và những ngày nối tiếp, em đắm chìm trong mơ ước. Thứ mơ ước ngọt ngào hạnh phúc với hình ảnh người rạng rỡ trong màu áo thư sinh trắng ánh nắng chiều. Người đó. Em đây. Như gần gũi. Như xa xôi. Như ngăn cách biệt trưng. Bởi xa lạ làm sao nụ cười trên môi em. Bởi ngại ngần chi đâu ngôn từ trên môi anh. Nên rồi xa nhau. Ngần ấy nào nề hằn sâu trên môi cho em vô vàn hối tiếc. Hối tiếc từ những lần người cùng em về trên phố nhỏ. Công viên xinh xinh. Cột đèn cao vút. Dáng người còn in nơi đó. Khô ngô. Quyến rũ. Ánh mắt người buồn còn rữ dáng lá xưa. Vô cùng dẫu yêu. Vô cùng tha thiết. Cho em đêm từng đêm tựa đầu bên song cửa. Im lìm. Chờ đợi. Cho dù em biết tự mình hành hạ mình, nhưng cũng xin một đời ôm ấp, nâng niu, cất giữ mãi hình bóng người với tình yêu thứ nhất che giấu, lặng câm.

Bởi em biết. Bởi em nghĩ, tan vỡ này là do em. Và em đã nhắc nhở, đã xác định với em điều đó. Còn gì nữa đâu khi người xa em rồi, chỉ còn lại bóng hình kỷ niệm và ngôn ngữ nào em dành cho người trong những trang nhật ký lê thê. Có phải em đã yêu người trong nỗi đam mê của tuổi buồn con gái vừa mới lớn, với những mộng mơ xa lắc, xa lơ, không hình thành, kết tụ được bao giờ, nên em hoài kể lể...

Từ dạo người đi trời giăng mây tím
Cư xá em buồn nước mắt đong đưa

*Những kỷ niệm đầu ưu ái ngày xưa
Chờ thôi vụt mất vòng tay đợi chờ.*

*Nếu như tình yêu là thoáng hững hờ
Thà mình ngoảnh mặt đừng biết, đừng quen
Thà mình nhìn nhau lạnh lùng xa lạ
Tự thủa ban đầu chừ chẳng xót xa.*

*Nay đã lỡ rồi một khúc tình ca
Người bước chân đi không tiếng giã từ
Em hoài cúi mặt tương tư quay quắt
Nước mắt đầm đìa gầy vai em mang.*

*Em đã mất người vĩnh viễn từ đây
Mùa xuân tóc trắng em đếm muông phiên
Người ở nơi nào biệt trùng xa lắc
Em nhắn đôi lời nhờ gió dùm trao.*

Đọc vừa xong đã thấy mệt nhoài. Ôi trời, sao mà não nùng, thế thiết không thua gì *Thất Tình Cô Cô* phim cổ trang Hồng Kông. Tôi xếp quyển vở lại, cười một mình.

Nhân vật Anh trong bài tùy bút và bài thơ trên của tôi - với bút hiệu Nguyệt Diễm - là một anh sinh viên trường Quốc Gia Hành Chánh. Lần đầu tiên gặp nhau, ánh mắt đắm đuối của anh làm tôi chìm lìm. Lần thứ hai tôi lại gặp anh trong khuôn

viên Luật khoa Đại học đường. Anh theo sau, khe khẽ nói, trước khi tôi bước vào giảng đường “Áo tím tóc dài, em đẹp quá”. Cả buổi học ngỡ ngàng. Trên bục giảng, thầy Phan Tấn Chúc đang giảng về Kinh Tế mà sao trong đầu tôi toàn những câu thơ tình ướm át.

*Làm sao cắt nghĩa được tình yêu!
Có nghĩa gì đâu, một buổi chiều
Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt,
Bằng mây nhè nhẹ, gió hiu hiu...
(Xuân Diệu)*

Sau đó, rất nhiều lần tôi và anh gặp nhau trong tình cờ. Nhưng tôi lúc nào cũng giữ nguyên nét lạnh lùng, khép kín (theo đúng lời mẹ dạy “Con gái mà dễ dãi quá con trai khi dễ.” Đúng hay sai không biết, mà con gái ngoan là phải nghe lời mẹ). Nhưng điều này chỉ xảy ra khi chạm mặt với anh, chứ lúc đêm về thì trái tim non lại thổn thức vì buồn, vì tiếc. Và như thế là bao nhiêu thao thức, nhớ mong cứ trào ra theo ngọn bút. Những bài văn, bài thơ được đặt dưới cái tên mỹ miều “Viết Cho Mỗi Tình Đầu” xuất hiện trên các tờ báo cho “người đời thóc mách xem”. Ghê thiệt!

Nhưng đó có phải là tình không? Tình gì mà chỉ vài tháng sau khi anh rời khỏi thành phố, lòng tôi đã phơi phới reo vui khi nhận được thư làm quen của Chàng (anh xã bây giờ) từ một quân trường ở Đà Lạt, rồi tất cả những gì “viết cho mỗi tình đầu” đều bị xếp vào ngăn kéo khóa kín, và chiếc chìa khóa không được gìn giữ kỹ lưỡng cũng biến mất theo thời gian.

Có lẽ đúng như Chàng nói “Cái đó chỉ là Khoái chứ chẳng phải là Tình”. Dầu sao, những rung động vẫn vơ, những tình cảm hư hư, thật thật trong lứa tuổi mộng mơ vẫn là một cảm giác băng khuâng, dễ thương mỗi khi ta nghĩ về, phải không các bạn?

Ngân Bình

CON GÁI... NIỀM VUI HAY NỖI BUỒN?

Ba mẹ tôi chỉ có một đứa con duy nhất là tôi, mà lại là gái. Ở xứ sở mà quan niệm “nam trọng nữ khinh” được đặt lên hàng đầu thì quả là má tôi đắc tội với tổ tiên bên chồng vì không sinh được con trai để nối dõi tông đường. Đến lượt tôi, gia đình chồng có bốn người con, nhưng chỉ có mình anh xã là con trai, nên tôi cũng mang sứ mệnh nặng nề như má. Và “lịch sử” lại tái diễn khi tôi sinh hai đứa con gái.

Hồi còn nhỏ, mỗi lần về quê ăn giỗ, tôi thường nghe các ông, các chú, các bác chê ba tôi “Mày dở, không biết đi kiếm con trai.” Lúc ấy, tôi khoảng mười tuổi nhưng đã biết ghét cay, ghét đắng những người xúi ba tôi “hư hồng”. Câu nói ấy ám ảnh tôi cho đến khi lập gia đình. Mang thai lần thứ ba, với tâm trạng bất an tôi hỏi anh xã:

- Nếu lần này em sinh con gái nữa thì sao?

Anh cười tỉnh rụi:

- Có sao đâu.

- Nhưng không có con trai, anh buồn không? Má có trách em không?

- Tại sao phải con trai?

- Thì con trai nối để nối dõi tông đường.

- Anh chỉ là công nhân thường, có phải vương tướng gì đâu mà cần nối dõi.

Tôi tạm yên tâm phần chồng, nhưng còn lo lắng khi nghĩ đến mẹ và các chị, em chồng.

Chẳng may, vài tháng sau tôi bị hư thai. Trong lá thư gửi sang, mẹ chồng tôi viết “Được tin má rất buồn, dù không biết cái bào thai đó là trai hay gái, má cũng thấy tiếc.”

Tôi mừng rơi nước mắt khi hiểu được, cứ là cháu thì bà nội thương chứ không phân biệt trai hay gái. Anh xã lau nước mắt cho tôi, vỗ về:

- Em đừng bận tâm chuyện phải có con trai. Trong gia đình mình, người chăm sóc ba má là hai chị. Anh tuy là con trai nhưng học xong rồi thì đi bốn phương, tám hướng, ở gần ba

má còn không được, nói chỉ đến chuyện phụng dưỡng. Bởi vậy, anh thích có con gái, nó dịu dàng, tỉ mỉ, dễ thương hơn con trai nhiều.

Tôi biết anh xã “cường điệu” thêm cho tôi vui, nhưng tôi cũng tin anh rất thật lòng trong câu nói ấy và luôn cầu xin cho hai con gái ngoan ngoãn, chăm lo học hành để không phụ lòng anh.

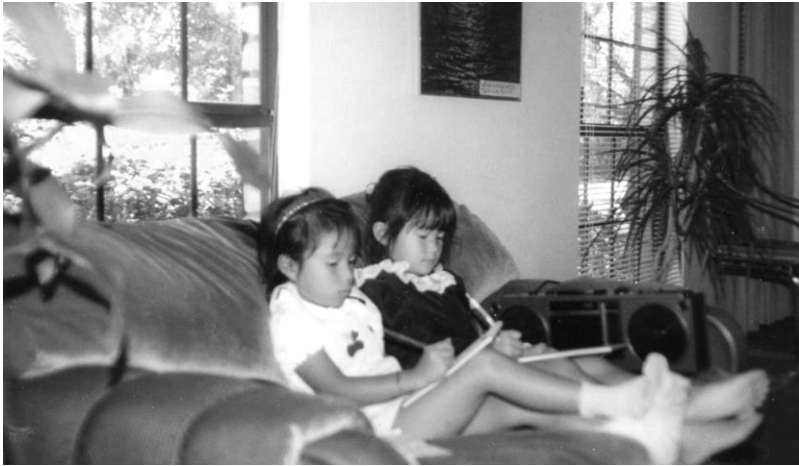
Thời gian trôi, hai con lớn dần, mỗi đứa một cá tính và đều để lại cho vợ chồng tôi những kỷ niệm nho nhỏ nhưng thật ngọt ngào, êm ái.

Diễm Hạ là cô chị, rất chu đáo và quan tâm, lo lắng cho ba mẹ từng chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống. Đức tính ấy có thể tìm thấy qua những lời thư âm áp, tràn đầy yêu thương, dành cho ba mẹ kể từ lúc còn bé cho đến khi theo chồng, rời khỏi mái ấm gia đình. Điều may mắn lớn lao là hai con tôi nói và viết tiếng Việt khá rành rẽ nhờ học Việt ngữ ở nhà thờ và luôn luôn trò chuyện với ba mẹ bằng tiếng Việt. Đặc điểm của Diễm Hạ là rất có năng khiếu về nghệ thuật. Ngoại trừ nghề trang điểm, có học vài lớp đặc biệt vào ngày thứ bảy trong vòng 9 tiếng với một chuyên viên “make up” nổi tiếng, còn bới tóc chỉ học qua YouTube. Vẽ, chụp hình thì qua bạn bè và tự tìm hiểu thêm. Nhờ những nghề tay trái này mà cô nàng có thêm tiền để tiêu xài rủng rỉnh.

Diễm Hân, tính tình liếng thoắng, vui vẻ, thường đem niềm vui đến cho gia đình bằng những câu nói khôi hài và nụ cười lém lỉnh, nhưng so với cô chị thì nàng út khá vụng về. Nhưng không sao, tất cả đã có chị lo hết từ A tới Z, từ thuở bé thơ cho đến bây giờ dù đã làm vợ, làm mẹ. Cứ hô một tiếng là chị Hai có mặt để làm tất cả những gì em gái cần. Bù lại thì cô em lúc nào cũng ngoan ngoãn và nghe lời chị răm rắp.

Rồi cũng đến ngày con gái thành thân. Mừng thì có mừng, nhưng vì tôi là người luôn hoài niệm quá khứ nên có những lúc buồn ngơ ngẩn khi nhớ lại những ngày hai con còn quấn quýt bên mình với giọng cười, tiếng nói riu rít, hồn nhiên. Nỗi xúc động, bồi hồi hình như chẳng bao giờ vơi đi khi tôi lật lại những hình ảnh cũ, đọc lại những trang thư của từng đứa con qua nét chữ quen thuộc. Có thư chúc mừng sinh nhật, có thư

chúc mừng anniversary, và cũng có những lá thư xin lỗi vì biết mình đã làm cho ba mẹ lo lắng, buồn phiền. Ôi sao mà dễ thương quá đỗi.

**Ba yêu dấu của con, ba đi làm có mệt không? Ông weather nói là ngày mai sẽ mưa nhưng mà chưa chắc ổng đúng. Nên ngày mai ba đi làm nhớ đem theo áo mưa, dù và áo lạnh nha ba. OK, ba ngủ ngon cho ngày mai có sức khỏe đi làm. Con thương ba nhiều lắm.*

**Thưa mẹ, hôm chúa nhật mẹ đã hiểu lầm con rồi. Lần đầu mẹ hỏi con rửa chén con đã trả lời dạ. Không phải con không vui lòng rửa chén cho mẹ mà lòng con không vui. Con không có vui tươi tại vì trong lòng con đang khóc. Mẹ có biết mấy buổi rồi con đã rơi lệ vì một tin buồn. Nhưng mà trước mặt ba mẹ con cố gắng không khóc vì con không muốn ba mẹ lo. Con xin lỗi mẹ là con đã lỡ làm cho mẹ giận và buồn lòng. Con suy nghĩ không biết nói sao với mẹ nhưng mà nếu con nói cho mẹ nghe thì con sẽ khóc và khó nói. Xin mẹ đừng giận con nữa. Con thương mẹ nhiều lắm.*

**Happy Anniversary 21 years! Hai đứa chúc ba mẹ Anniversary vui vẻ và đầy yêu thương. Sau 21 năm cưới nhau mà, ba mẹ vẫn còn yêu thương và âu yếm với nhau, hai đứa rất là vui và cảm thấy hạnh phúc. Ba mẹ đã vượt khỏi nhiều sóng gió và vì thế đã hiểu biết nhau nhiều hơn và yêu nhau nhiều hơn. Hai đứa sẽ lấy ba mẹ làm gương và sẽ làm người*

tốt. Sau này hai đứa sẽ rất hạnh phúc và sẽ có gia đình hạnh phúc, nên ba mẹ đừng lo hai đứa sẽ đi lạc đường. Hai đứa luôn có ba mẹ làm gương và nhắc nhở.

Con chúc ba sống lâu trăm tuổi đầy tình thương, sức mạnh và cái gì cũng vui vẻ. Con không đi làm có tiền như ba mẹ, nên không mua quà cho ba được. Con đây tặng cho ba tâm lòng và lời nói thiệt thà cho ba. Con cảm ơn ba cho tất cả. Con biết rằng nhiều lúc con làm cho ba buồn hay đau lòng nhưng mà ba vẫn bỏ quên. Lúc con không vâng lời ba mà ba vẫn tha lỗi cho con. Và con biết rằng ba rất thương con và muốn những gì tốt nhất cho con mà thôi, nên ba cấm con nhiều điều. Con chỉ muốn cho ba biết rằng con rất thương ba và từ bây giờ cố gắng làm cho ba vui lòng khỏi lo cho con.

Mẹ, hôm nay cũng là kỷ niệm đám cưới của ba mẹ. Con mong rằng ba mẹ được sống thêm 50 năm nữa với nhau. Con đã nói nhiều lời với ba rồi. Bây giờ con muốn nói mấy lời với mẹ. Con hiểu được lúc mẹ la con chỉ là mẹ không muốn con làm điều không tốt hay là không đúng. Con biết là mẹ rất thương con và lo cho con. Con muốn mẹ biết là con rất thương mẹ và con sẽ không làm cho mẹ đau lòng đâu. Con biết là ba mẹ muốn cho con cái gì con muốn, mà về tiền bạc là không được. Con chỉ muốn ba mẹ biết là con được tình thương của ba mẹ là con thấy vui lắm rồi. Không có mấy ai mà được cha mẹ như ba mẹ của con đâu. Con quý tình thương của ba mẹ trên hết vật chất trên đời này. Con muốn ba mẹ làm công việc ít hơn để giữ gìn sức khỏe để sống lâu trăm tuổi. Ba mẹ đừng lo, con sẽ nuôi ba mẹ mà.

*Kính thưa ba mẹ, Hai đứa chúc mừng kỷ niệm đám cưới 31 năm, sinh nhật 62 tuổi của ba, và ra mắt sách lần thứ hai của mẹ. Hai đứa rất hên có được cha mẹ vẫn còn thương yêu nhau, hy sinh cho nhau và nâng đỡ nhau. Đó là gương tốt nhất cho tương lai của hai đứa được hạnh phúc. Hai đứa cảm tạ Chúa đã cho hai đứa ba mẹ. Thương thương nhiều lắm. Diễm Hạ

*Ba mẹ, hai đứa xin lỗi ba mẹ. Xin ba mẹ đừng giận nữa. Hai đứa biết lỗi... Hai đứa tính nói chuyện với ba mẹ nhưng hai đứa “scared” quá! Xin ba mẹ tha tội cho hai đứa!
We love you.

**Hôm nay là sinh nhật của ba. Con chúc ba một sinh nhật vui vẻ, mạnh khỏe và không có ghẻ. Tuy con không có mua quà cho ba nhưng mà không sao, vì ba có con. Có con là ba không cần gì nữa đâu. Con cảm ơn ba những gì ba đã cho con. Ba đã cho con mua một cái áo lạnh mà ba thấy không đẹp và mắc nhưng ba vẫn cho con và nếu con được mua áo lạnh đó thì con hứa với ba mẹ là ba mẹ không cần mua cho con quà giáng sinh và sinh nhật của con. Happy Anniversary cho ba mẹ luôn. Và con xin lỗi là con không mua quà cho ba mẹ vì con không có tiền, nhưng còn nhiều năm nữa, nên không sao. Con hết chuyện nói rồi. Con rất thương ba mẹ và cảm ơn ba mẹ lắm. Oh yeah, áo lạnh on sale nữa rồi ba mẹ. Hee! Hee!*

**Daddy ơi, ba ngủ ngon. Ba biết gì không? Con có insurance rồi, bây giờ con lái xe đi học. Cảm ơn ba teach con drive. Con không biết viết. Good night ba. Bye. D*

Đặc biệt là tám thiệp mời kỷ niệm Anniversary thứ 40, được hai con “bí mật” gửi đến bạn bè tôi. Một ngày vui thật bất ngờ. Một kỷ niệm khó quên.

How does one conquer the test of times, war, separation during hardship, starting over with nothing in a foreign land and other tribulations that has been handed to them? With love 30 years of marriage, a total of 40 years being in love, our parents are a living testimony for the existence of TRUE LOVE...

With the help of good friends and their passion for art and literature, CA Dao Magazine was established. After almost 10 years of dedication and hard work, they have made a grand

accomplishment. Now, prematurely, RETIREMENT has come. Yet, we believe it to be a blessing in disguise. So we cordially invite you to celebrate with us the 30th wedding anniversary and retirement of the business success of Dang Hieu Sinh and Dang Luong Nguyet on Friday, December 10, 2010 @ Maxim's Restaurant...

Với tôi, ngày tháng bây giờ ngày càng thu ngắn lại. “Còn bao lâu nữa khi ta bạc đầu” (*) nhưng thật sự ngay giây phút này tôi cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc với hai cô con gái mà người xưa khi nói về phái nữ đã từng cho rằng “thập nữ viết vô”.

Ngân Bình

*Lời trong nhạc phẩm *Một Mình* của Lam Phương

*Thư viết giữ nguyên nội dung, chỉ có vài lỗi chính tả đã được điều chỉnh lại cho đúng.